

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 13.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367075968/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Morgen var Jochum virkelig forsvundet med den frugtbare Lykkeskilling. »Det var en dum Streg – sagde Holger – men Karlen er i Grunden undskyldt, han kjendte sin egen Skrøbelighed. Nu har jeg det saa godt, og har Ingen til at pudse mine Støvler idag.« Han trak Støvlerne paa som de vare; og da han havde solgt sin Hest for at betale hvad han skyldte, gik han syngende ud i Verden igjen og lod fem være lige. Paa Veien mødte han en gammel Kone, som bad ham om en Almisse. Han gav hende sin næstsidste Skilling og hun tog hans Haand og sagde: »skal jeg spaae dig unge Menneske?« »Ja vel! – sagde Holger – dog nei, vidste jeg forud hvad der skulde hændes mig i næste Øieblik, saa havde jeg ingen Fornøielse af at vente det; men ved du mere end jeg, saa sig mig, hvor min kjære Jochum er blevet af med min Halvskilling! jeg trænger snart til Frokost, og han er løbet bort med alle mine Penge.«

»Skal jeg slaae et Øie eller to ud paa din Tyv? – sagde Konen – det er mig en smal Sag; men sig dig hvor han er, kan jeg ikke.«

»Nei Moerlil! – svarede Ynglingen – det er ikke værd, saa fordærvede I mig; jo Karlen for sit hele Liv, og han kunde ingen Lykke gjøre meer hos Pigerne; men kan I hexe, saa spil ham et andet Puds, som ingen Skade gjør ham paa Lemmer og Helbred; thi naar jeg undtager denne lille Skarnstreg, saa er det et godt Stykke Karl forresten.«

»Det skal skees sagde Hexen og gik.

Holger gik videre og lod Fiolen, eller egentlig Citheren sørge; thi den spillede han paa saa længe han kunde; men solgte den tilsidst for Mad og Drikke, og maatte siden behjælpe sig med at synge uden Strængelæg. Men tilsidst skreeg Tarmene saa stærkt til hans Sang, at han begyndte at bande Jochum, og love ham et godt Livfuld Prygl hvis han traf ham igjen. En Aften kom han til et Herberg, købte sig en Skofte for sin sidste Skilling og drak en god Slurk Vand dertil af Posten; derpaa lagde han sig til Hvile i Stalden paa et Knippe Halm. Om Morgenen tilbød han sig for en tarvelig Frokost at sadle Heste til de Reisende for Staldkarlen. Den første Hest han kom til, vrandskede velbekjendt ad ham og han kjendte med Forundring og Glæde Jochums blissede Hoppe. Han sadlede den strax, og trak den for Døren. Nu kom Jochum, klædt som en fornem Herre, men med Kjolen slæbende efter sig og ganske søvrig og vranten, for at sætte sig til Hest. Da han saae sin Herre holde Stegboilen, faldt han med Anger og Skamfuldhed ned paa sine Knæe i Skarnet, rakte ham Halvskillingen